

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ κ. ΜΑΡΙΔΑΚΗ

«Η θεωρία του πολιτικού γάμου διαμορφώθησα ἀφ' ὅτου οἱ διαμαρτυρούμενοι καὶ ἡ σχολὴ τοῦ φυσικοῦ δικαίου ἐδίδαξαν, ὅτι ὁ γάμος δὲν εἶνε μυτήριον ἀλλὰ contractus civilis, ἀποτελεῖ μίαν ἐκδήλωσιν τῆς προσπαθείας τῆς Πολιτείας πρὸς ἐπανάκτησιν τῆς ἀποκλειστικῆς ἐπὶ τοῦ γάμου νομοθετικῆς ἀρμοδιότητος.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν συντρέχουν ἀκριβῶς εἰπεῖν, τοιαῦται συνθήκαι ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ ἐκκλησιαστικὸς γάμος εἰσῆχθη οὐχὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ ὑπὸ τῆς Πολιτείας.

Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν ἐγκρίεται εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν, ἀλλ' εἰς τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὅποια φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ πολιτικὸς γάμος καὶ τὰ ὅποια εἶνε τοιαῦτα, ὥστε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ τύπος τοῦ πολιτικοῦ γάμου τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ σχεδὸν πανταχοῦ.

Τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα εἶνε: 1) ἡ ἀπλότης τῆς δικδικασίας, 2) ἡ δημοσιότης τῆς διαδικασίας, 3) τὸ εὐχερὲς τῆς ἀποδείξεως τοῦ γάμου, 4) τὸ ἀσφαλὲς τῆς ἀποδείξεως τοῦ γάμου, 5) ἡ οὐδετερότης τοῦ Κράτους. Ταῦτα δὲν συμβαδίζουν μὲ τὸν ἐκκλησιαστικὸν γάμον καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ δυσάρεστοι συνέπειαι ἐμφανίζονται καὶ εἰς τὸν τόπον μας καθ' ὃ ἐξέθεσαν εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἐκθεσιν τοῦ κατωτέρου μνημονευομένου νομοσχεδίου. Δὲν ἀρκούν ὅμως τὰ προσόντα ταῦτα διὰ νὰ εἰσαχθῇ εἰς ἕνα τόπον ὁ πολιτικὸς γάμος. Πρέπει νὰ εἶνε ὠριμον τὸ ἔδαφος, διότι ἡ ἱεροτελεστία ἔχει ψυχολογικοὺς λόγους ὑπὲρ ἑαυτῆς. Ἡ ἐπίκλησις τοῦ θεοῦ καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς τελετῆς, εἰς ἀνθρώπους μὴ ἀνεπτυγμένους ἐπιδρῶν ψυχολογικῶς, διότι ἐμποιοῦν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ δεσμὸς τὸν ὅποιον συνάπτουν κατὰ τὸν τρίτον τοῦτον καὶ ἡ διὰ τῆς συνάψεως τοῦ δεσμοῦ τούτου διανοιγμένη νέα περίοδος βίου ἐνέχουν ἂν μὴ ἱερότητα πάντως ἀνωτερότητα τινά, πρὸς τὴν ὅποιαν ἐπομένως πρέπει τις νὰ βαδίσῃ μετὰ ὠριμον σκέψιν καὶ ἢ ἀπὸ τῆς ὀπίσθας ἐξόδου ἐπίσης πρέπει νὰ γίνεταί μετὰ ὠριμον σκέψιν. Ὁ πολιτικὸς γάμος περιοριζόμενος ὡς γνωστὸν εἰς μόνην τὴν δήλωσιν τῆς βουλήσεως τῶν μελλονόμενων ἐνώπιον τοῦ ληξιάρχου, προϋποθέτων ἀν' ἄνθρωπος ἀνεπτυγμένους καὶ δεσμευομένους ἐπομένως ἀπλῶς καὶ μόνον ἐκ λόγων ὑπαγορευομένων ὑπὸ τῆς συν. ἰδη. τ. τ. καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὅποιαν προξενεῖ εἰς αὐτοὺς ἡ τελεῖσις τοῦ δεσμοῦ in facie ecclesiae.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης δὲν φρονῶ ὅτι εἶνε ὠριμον εἰσέτι τὸ ἔδαφος ἕπως εἰσαχθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ὁ ἀναγκαστικὸς πολιτικὸς γάμος. Δὲν ἔπειτα ὅμως ἐξ αὐτοῦ ὅτι δὲν πρέπει καὶ νὰ παρασκευάζεται ἡ εἰσαγωγὴ του. Τὴν προπαρασκευῆν ταύτην ἐπιδιώκει τὸ νομοσχέδιον ὅπερ ὡς Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ἰπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ τότε Ἰπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Τσιτσικλῆ συνέταξα καὶ ὅπερ καλὸν εἶνε νὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρον εἰς τὸν «Ἀγῶνα τῆς Γυναικάς». Εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἐκθεσιν ἐκτίθενται πῶς ἔχουν σήμερον παρ' ἡμῖν τὰ τῆς ἀποδείξεως τοῦ γάμου καὶ πῶς ἐπρόταθη διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἡ δικιμῶρφωσις τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμου κατὰ τὸν ὅσον ὥστε νὰ προλειανθῇ ἐπαρκῶς τὸ ἔδαφος πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ πολιτικοῦ γάμου. Τὸ Νομοσχέδιον τοῦτο κατετέθη εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ἀλλ' οἱ πληρεξούσιοι τῆς Δ' Ἐθνοσυνελεύσεως περὶ οὐδενὸς ἐτέρου ἐφρόντιζον, παρὰ μόνον πῶς νὰ προταχθοῦν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τὰ νομοσχέδια, τὰ περιέχοντα

προσωπικὰς διατάξεις, πῶς νὰ εἰσαχθοῦν προσωπικὰ διατάξεις εἰς τὸ ἐνοικιστάσιον καὶ πῶς νὰ ὑποστηρίξουν αἰτήσεις παροχῆς ἀναρρωτικῶν ἀδειῶν εἰς δικαστὰς ὑγιεστάτους.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶνε πρόσφορος ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ἀναγκαστικοῦ πολιτικοῦ γάμου, ἀλλὰ μόνον τοῦ προαιρετικοῦ, ἕπως ἔγινε καὶ εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν ἀπὸ τοῦ 1919 καὶ εἰς τὴν Δανίαν ἀπὸ τοῦ 1922.»

Γ. ΜΑΡΙΔΑΚΗΣ

Ἀναδημοσιεύομε παρακάτω τὸ νομοσχέδιον τοῦ ἀναφέρει ὁ κ. Μαριδάκης, μαζί με τὴν αἰτιολογικὴν του ἐκθεση :

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ σχεδίου νόμου «περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 2430 περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ γάμου».

Ὁ γάμος, ὡς θεμελιῶν τὴν κοινωνικὴν μονάδα, τὴν οἰκογένειαν, ἐντεῦθεν δὲ ὡς συνιστῶν τὴν ἀπαρχὴν καὶ τὸ τέρμα τῆς προσωπικῆς καταστάσεως τοῦ ἀτόμου, ἀνάγκη νὰ ἀποδεικνύεται ἔχι μόνον ἀσφαλῶς, ἀλλὰ καὶ ταχέως. Ἡ ἐκδοσις Ἐπισκοπικῆς ἀδείας ὡς καὶ ἡ σύνταξις ληξιαρχικῆς πράξεως ἀποτελοῦν παρ' ἡμῖν κατὰ κανόνα τὰ μέτρα ἀποδείξεως τῆς σχέσεως ταύτης.

Ἀμφότερα ὅμως φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν τὸ ἐπισφαλές, τὸ μὲν πρῶτον διότι, ἐνῶ ἡ ἐκδοσις τῆς ἀδείας αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν ἀποδεικνύει καὶ τὴν ἱερολογίαν, ἀφ' ἑτέρου ἤδη, μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 31ης Δεκεμβρ. 1923 ὅπ' ἀριθ. 33.977) 2142 περὶ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ἀριθρ. 68) καὶ μετὰ τὸν νόμον 3222, δὲν ὑπάρχει καὶ ἀνάγκη ἐπισκοπικῆς ἀδείας πρὸς τὸ κύρος τοῦ γάμου, ἀρκούσης ἀπλῆς ἱερολογίας. Τὸ δὲ δεῦτερον, καθ' ὅσον ἡ σύνταξις ληξιαρχικῆς πράξεως, ἔχι μόνον ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου τοῦ 1856 ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ νέου νόμου 2430 τῆς 29ης Ἰουνίου 1920 ἀναγράφεται ὡς δυνητικὴ, ρητῶς δὲ διατάσσεται, ὅτι καὶ γενομένη δὲν ἀποδεικνύει τὴν σύστασιν αὐτοῦ (ἀριθρ. 10 ἐδ. 4)

Ἐπὶ τοιαύτην ρίθμισιν ἐνεφανίζετο συχνάκις τὸ ἄτοπον, ὥστε ἡ ὑπαρξις τῆς οὐσιωδεστάτης ταύτης σχέσεως, ὡς καὶ ὁ ὑπὸ πολλὰς ἀπόψεις μεγίστην ἐπιρροὴν ἀρκῶν χρόνος συνάψεως αὐτῆς, νὰ ἀποδεικνύονται διὰ προχείρωσ προσκομιζομένων μαρτύρων.

Τὸ ἐπιτακτικὸν τῆς ἀνάγκης πρὸς εἰσαγωγὴν ἀσφαλοῦς ἀποδεικτικοῦ τοῦ γάμου μέσου καθίσταται οὕτω προφανές τριπλοῦ μᾶλλον, ὅσω ἡ Ἑλλάς περιλαμβάνεται ἤδη καὶ ἀλλοθρήσκους πληθυσμοὺς ὧν ὁ γάμος δέον ἔνεκα πλείστων λόγων ν' ἀποδεικνύεται κατὰ τὸν ἄνευ ἀμφισβήτητον.

Τοιοῦτον ἀποδεικτικὸν τοῦ γάμου μέσον οὐδὲν ἕτερον δύναται νὰ εἶναι παρὰ μόνον ὁ προβιβασμὸς τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τοῦ γάμου ἀπὸ δυνητικοῦ εἰς μόνον καὶ ἀποκλειστικὸν μέσον ἀποδείξεως τοῦ γάμου, ἀποκλεισμένης τῆς ἀποδείξεως αὐτοῦ δι' ἑτέρου ἀποδεικτικοῦ μέσου. Ἐπὶ τοιαύτην ἀσθηρὰν κῶρυσιν ἐξάγειται ἐξαναγκασμὸς πρὸς σύνταξιν ληξιαρχικῆς πράξεως γάμου, ὅστις δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν, οὐδεμίαν εἰς τὴν παράλειψιν αὐτῆς ἀ-

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ

Περί τροποποιήσεως του νόμου 2430 «περί ληξιαρχικών πράξεων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀποδείξιν τοῦ γάμου».

Ἄρθρον 1. — Τὰ ἐδάφια 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 10 ἀντικαθίστανται διὰ τοῦ ἐξῆς:

Ἡ ληξιαρχικὴ πράξις τοῦ γάμου ἀποτελεῖ τὸ μόνον μέσον ἀποδείξεως τῆς συστάσεως αὐτοῦ, ἀποκλεισμένου ἀπολύτως παντὸς ἐτέρου ἀποδεικτικοῦ μέσου.

Ἄρθρον 2. — Τὸ ἄρθρον 14 ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς:

1 ἐδάφ. ἀπαλείφονται «ἢ γάμου».

2 ἐδάφ. τίθεται «τὴν πράξιν ταύτην».

3 ἐδάφ. ἀπαλείφονται «ἐπὶ γάμου ὁ σύζυγος».

Ἄρθρον 3. — Τὸ ἄρθρον 20 ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς:

1. Οἱ συζευχθέντες σύζυγοι, ὁ τελέσας τὸν γάμον θρησκευτικῶς λειτουργῆς καὶ δύο ἐγγλικά πρῶτα παρευρεθέντα κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου, ἐμφανίζονται συγχρόνως καὶ αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ ληξιαρχου καὶ δηλοῦσι τὸν τελεσθέντα γάμον. Ἡ μὴ αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ δι' ἐιδικῶ πρὸς τοῦτο πληρεξουσίου ἐμφάνις ἐπιτρέπεται τότε μόνον, ἐὰν αὕτη καθίσταται ἀδύνατος λόγῳ νόσου βεβαιουμένης δι' ἐνόρκου πιστοποιήσεως ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου ὑπὸ δύο τοῦλάχιστον ἱατρῶν.

2. Πᾶσα ληξιαρχικὴ πράξις γάμου, γενομένη ἐπὶ τῇ δηλώσει ἄλλων ἢ τῶν ἀνωτέρω προσώπων, εἶνε αὐτοδικαίως ἄκυρος καὶ στερεῖται πάσης ἀποδεικτικῆς ἰσχύος.

3. Ὁ γάμος δηλοῦται εἰς τὸν ληξιαρχον τοῦ τόπου τῆς τελέσεως αὐτοῦ ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ ταύτης.

4. Βραδυτέρα δὴλωσις μέχρι τῆς ἐνενηκοστῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου εἶνε δεκτὴ ἐπὶ τῇ ποινῇ τοῦ ἄρθρου 33

5. Πέραν τῶν ὡς ἄνω προθεσμιῶν ἢ δὴλωσις γίνεται, ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 15 παρ. 3 τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 4. — Τὸ διατακτικὸν τῆς δικαιοσύνης ἀποφάσεως τῆς ἀπαγγελιοῦσης τὸ διαζύγιον μεταγράφεται ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κατέστη ἀμετάκλητος εἰς τὸ περιθώριον τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τοῦ νόμου.

Πρὸς τοῦτο οἰοσδήποτε τῶν συζύγων κοινοποιεῖ ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως μετὰ τῶν ἀναγκαίων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἀμετακλήτου πιστοποιητικῶν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα εἴτε τοῦ Δικαστηρίου τοῦ ἀπαγγελλαντος τὸ διαζύγιον, εἴτε τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου ἐδρεύει ὁ ληξιαρχος ὁ συντάξας τὴν ληξιαρχικὴν πράξιν τοῦ γάμου, ὅστις μετὰ ἔλεγχον τοῦ ἀμετακλήτου, ἀποστέλλει τὰ ἔγγραφα ἐντὸς 10 ἡμερῶν εἰς τὸν ἀρμόδιον ληξιαρχον, ὑποχρεούμενον ὅπως ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήψεως μεταγράψῃ τὸ διατακτικὸν περὶ τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τοῦ γάμου.

Ἡ μὴ μεταγραφή τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀμετακλήτου δικαιοσύνης ἀποφάσεως, τῆς ἀπαγγελιοῦσης τὸ διαζύγιον, ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς ὅλης διαδικασίας τοῦ διαζυγίου, ἐπερχομένης αὐτοδικαίως.

Ἄρθρον 5. — Ἡ ἐναρξίς τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος δριοθήσεται διὰ Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαΐου 1926.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς

Π. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ

ποδίδουσαν οὐσιαστικὴν συνέπειαν. Οὐδὲ δύναται ἂν ἀντικληθῇ ὅτι ἡ αὐστηρὰ αὕτη κύρωσις φέρει κινδύνους μεθ' ἑαυτῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι, παραλειπομένης τῆς συντάξεως ληξιαρχικῆς πράξεως, ἀπροσφύρου δὲ ὄντος παντὸς ἐτέρου ἀποδεικτικοῦ μέσου, κινδυνεύουν νὰ ἀπωλεσθῶν ποικίλα προσωπικά καὶ περιουσιακά συμφέροντα ἐξαρτώμενα ἐκ τῆς ἀποδείξεως τῆς σχέσεως τοῦ γάμου. Τοῦτο δὲ πρῶτον μὲν, διότι ὁ εἰς ἐφαρμογὴν τιθέμενος νέος περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων νόμος 2430 ἐξασφαλίζει τὴν σύνταξιν ληξιαρχικῆς πράξεως, δευτέρον δέ, διότι εἰσάγονται μακρὰι προθεσμίαι, οὕτως ὥστε νὰ προστατεύηται καὶ αὕτη ἡ μεγάλη ἀμέλεια.

Διὰ τῶν τροποποιουμένων ἄρθρων εἰσάγεται καὶ ἑτέρα ἀρχή. Τὴν ληξιαρχικὴν πράξιν τοῦ γάμου συνάπτει ὁ ληξιαρχος ἐπὶ τῇ συγχρόνῳ καὶ αὐτοπροσώπῳ ἐμφάνισι τῶν συζευχθέντων, τοῦ τελέσαντος τὸν γάμον θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ καὶ δύο προσώπων περὶ τῶν τελεσθέντων κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου, μὴ ἔχόντων ἕτερον προσὸν εἰμὴ τὴν ἐνηλικιότητα.

Ἡ ἀνάγκη τῆς συγχρόνου καὶ αὐτοπροσώπου ἐμφάνσεως εἶναι ἀμέσως συνέπεια τῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν μόνη ἡ ληξιαρχικὴ πράξις ἀποδεικνύει τὸν γάμον. Ἐφ' ὅσον ἀποκλειστικῶς αὕτη ἀποδεικνύει τὸν γάμον, κατ' ἀνάγκην αὐτοὶ οὗτοι οἱ σύζυγοι πρέπει νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν κατάρτισιν αὐτῆς.

Ἡ καινοτομία ὅμως αὕτη ἔχει κεραλαιώδη σημασίαν ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως. Ἐθιζομένων τῶν συζύγων εἰς τὴν αὐτοπροσώπου ἐμφάνισιν ἐνώπιον τοῦ ληξιαρχου καὶ εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν τούτων δὴλωσιν τοῦ γάμου τῶν, προπαρασκευάζεται καὶ προλείπεται ἐπαρκῶς ἡ ὁδὸς πρὸς εἰσχωγῆν καὶ παρ' ἡμῖν μετὰ χρόνον τοῦ πολιτικοῦ γάμου.

Ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ληξιαρχικὴ πράξις τοῦ γάμου ἀποτελεῖ τὸ ἀποκλειστικὸν μέσον ἀποδείξεως αὐτοῦ, ἔπρεπε νὰ εἰσαχθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ κατὰ πάντα ὁρθὴ ἀρχὴ τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος (251, 252) καθ' ἣν ἡ ἀμετάκλητος ἀπόφασις, ἡ ἀπαγγέλλουσα τὸ διαζύγιον μεταγράφεται παραπλεύρως τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τοῦ γάμου. Τοιοῦτοτρόπως, ἀνευρισκομένης τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τοῦ γάμου, ἀποδεικνύεται ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς ἐὰν οὗτος ὑφίσταται εἰσέτι ἢ διελυθῇ

Ἡ κύρωσις τῆς δικτιξεως ταύτης εἶναι ὡσαύτως αὐστηρὰ.

Παραλειπομένης τῆς μεταγραφῆς ὁλόκληρος ἡ δικαιοσύνη τοῦ διαζυγίου πίπτει ὑπὸ τὸ πλῆγμα αὐτοδικαίως ἐπερχομένης ἀκυρότητος. Ἐν τούτοις οὕτω πρέπει νὰ γίνηται. Κατ' οὐδέναν τρόπον δύναται νὰ δικαιολογηθῇ τις, ὅστις ἐπιτυγχάνει τὸ διαζύγιον καὶ ἐνῶ γνωρίζει πότε καὶ ποῦ συνετέθη ἡ ληξιαρχικὴ πράξις τοῦ γάμου του, ἐν τούτοις δὲν σπεύδει ὅπως μεταγράψῃ παραπλεύρως τὴν ἀπόφασιν τὴν ἀπαγγέλλουσαν τὸ διαζύγιον. Ἐννοεῖται ἀπ' ἑαυτοῦ, ὅτι ἡ διατάξις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ παρὰ μόνον ἐπὶ τῶν γάμων οἵτινες θὰ τελεσθῶν ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ σημείου καὶ ἐφεξῆς, καθ' ὃ θὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν ἡ διατάξις ἢ ἀνακηρύσσουσα τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τοῦ γάμου ὡς ἀποδεικτικὸν αὐτοῦ μέσου.

Ἡ ἰσχύς τοῦ νόμου δὲν δύναται νὰ ἀρχίσῃ παρὰ μόνον μετὰ τὴν ἐπέλευσιν εἰς ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα τοῦ νόμου 2430 περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαΐου 1925.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς

Π. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ